

Въ България открай време да не кажемъ, но отъ началото на 60-тъ години се появиха множество хумористични листове. Българската хумористична литература почти че брои годинитѣ на нашата журналистика. Но тя рѣдко се е издигала надъ частното, рѣдко е поставяла по-общи въпроси, съ изключение на оная, прѣдставителъ на която бѣше българския поетъ (вж. глава IV).

Очевидно за това, защото и да би имало назрѣли условия, нѣмало е даровити писатели, които да окарикатурятъ нравитѣ, да усмѣятъ навицитѣ и да се подгаврятъ надъ недостатѣцитѣ.

Единъ случай, появата на едно незначително хумористично вѣстниче — Тжпанъ —, на което Ботйовъ не е придавалъ очевидно никакво значение, му е дало възможность да се изкаже върху хумористичната литература, която той бѣше вече създалъ, както и съ една бѣлѣжка да зачеркне „гюбрето“ въ нея. — „У всѣки единъ народъ, казва българския поетъ, въ началото на неговото възраждане и приемане европейската култура и цивилизация, се появяватъ на всѣка една стѣпка смѣшни, скръбни и даже възмутителни черти. Погледнете на нашия народъ и вие ще се увѣрите, че това е тѣй. Маймунство почти въ всѣко едно отношение!“

Какво трѣбва да се прави при такова едно „скръбно“ положение? „Разбира се, отговаря Ботйовъ, че за да могатъ да се поправятъ тие пороци или недостатки, то е необходимо нужно да имаме и ние такива органи, които съ особенния свой тактъ да бждатъ като бичъ за нашитѣ литературни, общественни и политически маймуни, но у насъ сж се издавали до сега нѣколко такива органи, а като-речи, ни единъ не е можалъ да отговори на своето назначение. Подъ петитѣ на азиатскитѣ варвари ни единъ не е можалъ нито да се смѣе, нито да плаче; а отсамъ Дунава смѣхътъ се е обръщаль на псувня, а сатирата на проклятия. Съ една дума —